

[Jan Petersen]

må diskutere det gensidige forsørgelsesbegreb. Vi har tidligere på områder, hvor mennesker var i klemme – ifølge fru Lone Dybkjærs bemærkning også i arbejdsløshedsloven – men i hvert fald også i den sociale lovgivning, hvor der har været gensidig forsørgelse på de ydelser, folk fik, så er man, når de skulle være aktive for at komme ud af deres egen situation, gået fra gensidig forsørgelse over til en retsbestemt ydelse. Jeg behøver blot at nævne brutto-revalideringsydelsen. Man kunne passende i diskussionen om gensidig forsørgelse gøre op med det og måske kæde det sammen med aktivering.

Jeg skal til bemærkningerne om, hvorvidt forskellen på en moratorieordning og vores forslag er så stor, sige, at der er én vigtig forskel på moratorieforslaget og vores forslag – ud over at vi stadig væk mener, at dette forslag ligger uden for forligets ramme – nemlig at man kunne forestille sig, at beslutningsforslaget i stedet havde været et forslag til lov om ydelsen. Der er en væsentlig forskel, nemlig at vi forudsætter, at man, før man forlader et dagpengesystem, får en slags vejledning. Det foregår jo i dag ved, at man ser på, hvad den enkeltes situation er bagefter. Så kunne dette være en af flere muligheder, der er for bagefter at få en ydelse.

Det er ikke meningen, at man skal have en sådan ydelse, hvis det er mere relevant, at man f.eks. gennemfører et revalideringsforløb, eller at man selv finder beskæftigelse eller andet. Men det er de muligheder, vi ønsker afdækket.

Og det er ikke en helt dum forskel på et moratorieforslag, som alene forholder sig til forsørgelsen, og så vort forslag, som forholder sig til forsørgelse, plus at der eventuelt skal afprøves andre og bedre muligheder.

Jeg skal afslutningsvis sige, at der jo ikke er flertal for dette forslag, ligesom der heller ikke er det for SF's forslag. Jeg beklager egentlig, at der ikke er flertal for moratorieordningen, den ville økonomisk set have været bedre. Vi havde selv forestillet os den indledningsvis, og der skal ikke være hårde bemærkninger fra vores side hverken til SF eller andre over, at de er kommet med det forslag. Det var en løsning, som vi havde puttet ind i et større program, som vi spillede ud med for nylig, men så fandt vi frem til, at vi ville spille ud med langtidsledigydelsen i denne forbindelse.

Til gengæld har dagens debat vist, at der er en forventning om, at vi får undersøgt målgruppen klart og præcist, og der er også mulighed for, at vi i aktiveringsdebatten kan samle op med en måske mere målrettet indsats over for dele af eller hele gruppen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Man kan altid diskutere, hvad der er god forhandlingsetik, og hvad der ikke er god forhandlingsetik. Men jeg vil blot sige, at for det videre fremtidige – forhåbentlig – samarbejde, så opfatter jeg ikke det her som god forhandlingsetik. Det bliver jeg nødt til at sige, og det er en helt stille bemærkning. Jeg føler, at det, man gør her, er, at man siger: »Vi Socialdemokrater vil altid gerne gøre alt det gode.« Og så må vi andre tage alt slæbet. Det synes jeg ikke er ærligt, hæderligt, ordentligt samarbejde. Jeg skal så undlade at gå tilbage i historien og sige, om det er nyt for mig eller ikke nyt for mig, selv om det er utrolig fristende.

Jeg vil gerne sige, at jeg ikke havde opfattet det som dårlig forhandlingsteknik og -etik eller noget som helst andet, hvis man var gået ind i diskussionen om, hvad vi konkret kunne gøre for disse grupper i lyset af bistandssystemet. Det havde jeg faktisk ikke. Men at indføre en retsbestemt ydelse og i øvrigt tilkendegive, at man selvfølgelig helst havde taget SF's forslag, – det er jo klart det bedste, dér fortsætter vi bare, hvor vi er, det vil man jo helst – og når man så ikke kan komme igennem med det, finder man en anden retsbestemt ydelse, fuldstændig uafhængig af disse menneskers situation. Den form for velfærd duer ikke, for det går ud over de svage grupper i samfundet.

Vi kan ikke længere brage penge ud til folk, uafhængig af hvad deres sociale omstændigheder er, det er jo hele problemet. Det er det nye. Vi kunne gøre det i 1960'erne – da var vi alle sammen med til det – det kan vi ikke mere. Det er en lidt længere filosofisk diskussion, vi skal have om det. Men det, som man sikrer ved at give til alle, er, at de få, der har brug for det, ikke får, hvad de skal have.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er en sørgelig dag for de langtidsledige, som nu falder ud af systemet i det kommende år og måske også efter det. Det kan vi konstatere på baggrund af debatten.